

РЕШЕНИЕ

№ 8015

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12909** по описа за **2025** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ С. (ДИТ - С.), подадена чрез юрк.М., срещу Решение №3628 от 08.10.2025 г., постановено по н.а.д. №20241110215895/2024 г. на СРС, НО, 18 - ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ №22-2400258/04.09.2024 г., издадено от директора на ДИТ - С., с което на „КОНСТРАКШЪН В“ ЕООД, с[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ).

В касационната жалба се твърди, че решението на районния съд е постановено в противоречие с материалния закон и е неправилно в частта, в която съдът е приел, че от страна на административния орган неправилно е приложен материалния закон и не е налице соченото в АУАН и НП нарушение на чл.415, ал.1 от КТ. Счита, че първоинстанционния съд е стигнал до неправилен извод за неналичие на съставомерност на извършеното нарушение, за което посочва подробни аргументи. Посочва, че съдът неправилно е обсъдил правилността на приложената принудителна административна мярка, като счита, че същата не е следвало да бъде обсъждана и преценявана с оглед нейната законосъобразност, тъй като същата не е обжалвана, влязла е в сила и в този смисъл е била задължителна за работодателя. Моли съдът да отмени решението на СРС като неправилно и вместо него да постанови друго решение, с което да потвърди НП като

правилно и законосъобразно. Заявява се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът – директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ С., чрез юрк. С., поддържа жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение при евентуално отхвърляне на жалбата.

Ответникът - „КОНСТРАКШЪН В“ ЕООД, редовно призован, не се представлява в съдебно заседание и не ангажира становище по делото.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на подадената касационна жалба.

Административен съд – София град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба, както и след служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, за валидност, допустимост и съответствие на решението с материалния закон, въз основа на установените факти, приема следното от правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е основателна.

По силата на чл.218 ал.1 АПК касационният съд обсъжда само посочените в жалбата или протеста пороци на решението, като съгласно ал.2 на посочената норма - за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

С атакувания съдебен акт е потвърдено наказателно постановление №22-2400258/04.09.2024 г. на директора на ДИТ - С., с което на „КОНСТРАКШЪН В“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

При осъществения контрол на съдебното решение, касационната инстанция намира, че СРС, НО, 18-ти състав, не е извършил анализ и преценка на събраните по делото писмени доказателства, не е изложил фактически констатации и правни изводи относно релевантните за повдигнатото от административнонаказващия орган нарушение - предмет на административнонаказателното обвинение, обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, както и по приложението на закона. Изцяло липсва описание на фактическата обстановка.

Районният съд, като съд по фактите и правото е длъжен да установи безспорна фактическа обстановка, въз основа на представените пред него доказателства, както и служебно да събере допълнително доказателства, ако е необходимо. Изложените в АУАН и НП фактически обстоятелства подлежат на проверка от съда и констатацията, че същите се потвърждават от събраните по делото доказателства, не освобождава районния съд от задължението му да изложи в мотивите на решението фактическата обстановка, която приема за безспорно установена и на която основава правните си изводи относно административнонаказателната отговорност на санкционираното лице.

Касационната инстанция няма правомощия да установява нови фактически положения и следва да проверява единствено правораздавателната дейност на районния съд. Липсата на фактически установявания в обжалвания съдебен акт възпрепятства извършването на касационна проверка по приложението на закона и затова решението на районния съд следва да бъде отменено, а делото - върнато на друг състав от същия съд за ново разглеждане. Необходимо е цялостно изясняване на релевантната за случая фактическа обстановка, въз основа на която да могат да бъдат изведени обосновани правни изводи.

В частност – съдът следва да извърши пълна проверка на релевантните факти, а не да препраща

към установената от органа фактическа обстановка. Избраният съдебен подход налага еднозначно извода за пълна липса на самостоятелна установителна дейност, каквато съдът дължи и следва да осъществи. Липсата на изрична забрана за препращане към установената от административния орган фактическа обстановка се опровергава от редица процесуални норми, но особено ярко от нормата на чл. 63б, ал.3 ЗАНН позволяваща да се приемат за установени фактите в НП само при самопризнание. Извън това съдът е длъжен да провери обосноваването на повдигнатото административно обвинение, респ. наложено наказание с оглед защитната теза и изложените от жалбоподателя възражения/относимите такива/.

Видно от така постановеният акт не може да се установи защо съдът приема, че е не е налице нарушение по същество. Липсва обосновка на фактите, въз основа на които е установено нарушението.

При новото разглеждане СРС следва да се произнесе и по претенцията за разноси съобразно чл.226 ал.3 АПК.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4782/04.11.2024 г. постановено по НАХД № 9170/2022г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

При новото разглеждане СРС дължи произнасяне и в частта за разноските съобразно чл.226 ал.3 АПК.

Решението е окончателно.